

NWSBRF#4 - mei 2019

Tijd is een curieus concept. Vooral sinds mensen er een concept van maakten. Daardoor is explicieter geworden hoezeer de tijd soms anders verloopt dan dat hij voelt. De laatste weken hebben we dat een paar keer duidelijk ervaren.

Maandenlang hebben wij toegewerkt naar onze reis naar Wit-Rusland. We hebben bedacht hoe we ons verhaal wilden vertellen en welke beelden daarbij zouden passen. We hebben concepten uitgewerkt en op allerlei manieren inspiratie opgedaan. De reis had steeds onze aandacht, en naarmate de datum van vertrek dichterbij kwam, werd die aandacht steeds exclusiever.

En dan, op een donderdagochtend, vertrek je. Maar zo ineens ben je ook alweer thuis. Alsof er niets gebeurd is.

Niets gebeurd... Nou, niets is minder waar. Er is zoveel gebeurd; het is nauwelijks te bevatten! We liepen rond in een totaal vreemde, maar tegelijkertijd herkenbare wereld. Indrukken en gedachten buitelden over elkaar heen. Beklemming, compassie, verwondering, radeloosheid, waardering, kwaadheid, euforie: het is allemaal voorbijgekomen.

En bij veel van deze gevoelens konden we nauwelijks stilstaan. Want ondertussen moesten we gewoon keihard werken; de tijd was beperkt en we wilden veel doen... Onze lat lag erg hoog.

Hoe hoog? Nou, dat zullen we je zeggen. Het verhaal dat wij willen vertellen gaat over de dreiging van klimaatverandering en hoe wij daar als mensen mee omgaan. In ons verhaal spelen zes karakters, zes manieren van omgaan met de dreiging van, of de angst voor klimaatverandering, de hoofdrol. Zes karakters en drie dagen, dat is één karakter per dagdeel, in een omgeving die totaal onbekend is, met omstandigheden waar we ons niet op hebben kunnen voorbereiden, en een decor dat af en toe zelfs gevaarlijk zou kunnen zijn. Eén kans. Geen mogelijkheid om een shoot overnieuw te doen. Dat geeft druk.

En het is precies door die druk dat drie dagen die voorbij zijn gevlogen, soms eindeloos lang en eeuwigdurend leken te zijn. De eerste dag, de eerste shoot: het concept was wel aardig, maar in de praktijk bleek het lastig om dit karakter neer te zetten. Met het naderen van de lunchpauze nam onze wanhoop toe. En toen we van de bus naar de goed gedekte tafel aan de oever van de Pripyat sjokten, vervloekten we ons project in stilte, onszelf afvragend hoe we de komende tweeënhalve dag in vredesnaam door gingen komen.

Maar wat zo mooi is: wij zijn hartstochtelijk en eigenzinnig én beschikken bovendien over een onuitputtelijke dosis doorzettingsvermogen. Zes karakters in drie dagen? Het is gelukt, het is gewoon gelukt! En wij zijn dik tevreden met het resultaat.

De reis zit er op. Zijn we klaar? Nee, nu begint het pas. Want al die indrukken die we hebben opgedaan – die indrukken waar we niet echt bij stil konden staan – en alle ideeën die we hebben gekregen en nog steeds krijgen, die zullen woorden krijgen, een toon, een perspectief en in de komende maanden gekneed en gevormd worden tot schrijfkunst. De schat aan beeldmateriaal zal uitgezocht en bewerkt worden, opdat de beelden die het verhaal kunnen tonen ontstaan. Genoeg te doen, dus!

Wat overigens ook erg motiverend werkt in dit project is het enthousiasme en het meeleven van jullie kant. We krijgen zoveel positieve en leuke reacties! We zien er daardoor extra naar uit om komend najaar het resultaat met jullie te delen.

Warme groet,
Jessica en Merle